

(המשך מעמוד 5)

ממאמיו של אבנרי ומהביגורפיה של מתי פלד, כדי להוכיח שיש להתנגד למנעים עם אנשיהשלום הישראליים. הייתם שם ברוחכם? אמר השבוע סרטאוי לאורי אבנרי, בשיחת-טלפון. "למרות שלא הייתם נוכחים בגופכם. אך חבר אחד של המועצה הישראלית למען שלום ישראלי-פלסטיני היה גם נוכח בגופו - אם כי בתפקיד עיתונאי, ובעזרת דרכון צרפתי. אמנון קפליק השתתף בכל הישיבות הפומביות של המועצה. ראשי אש"ף יצאו מגדרם כדי לעזור לו - וכל חברי המועצה, וגם אנשיהסירוב, ידעו היטב שהוא ישראלי מבטן ומלידה. גם הריעות של אבנרי על פגישת ערפאת עם שלושת ראשי המועצה הישראלית, שפורסם בהעולט הזה, צוטט בהרחבה. כמה קטעים של הדו"ח שימשו נשק בידי

העולמיים, ומיקד את תשומת-הלב על מצעו. במרכז דבריו לעיתונאים עמד הצורך להגיע להכרה בישראל. "העם הישראלי והעם הפלסטיני הם תאומים סיאמיים!" הוא אמר להם, "הם מחוברים יחד, ומה שיקרה לאחד מהם יקרה לשני!" מנהיג בלתי-מעורר. התפטרותו של סרטאוי גרמה לחגיגה בחוגי-הסירוב הישראליים, שניסו להציגה כניצחון הקו הנקשה באש"ף. הצטרפו למקהלה כמה "פרשנים", שאין להם מושג על המתרחש באש"ף. שום דבר אינו רחוק יותר מן האמת. הפגנתו של סרטאוי היתה הפגנה של כוח. ההמשך הוכיח זאת: כעבור 24 שעות הודיע דובר המועצה הלאומית

ההתכסרות היתה טכסיס פרלמנטרי

לגיטימי, שבאה למשוך תשומת-לב

לצורך הדחוף לנסח תוכנית "שלום!"

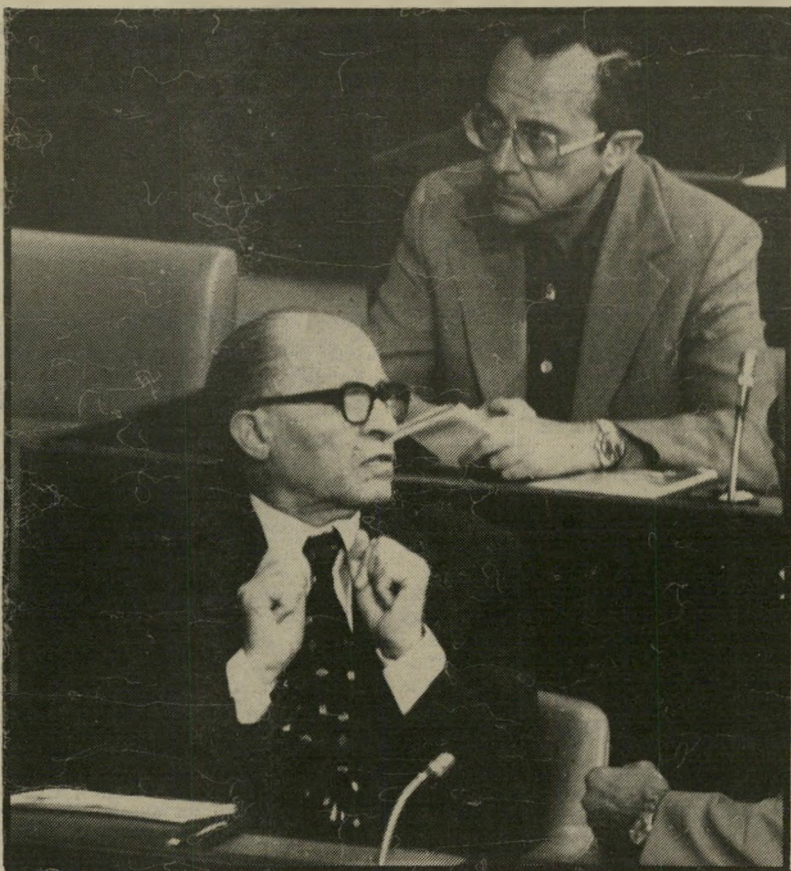
הקיצוניים. בין השאר: התקפתו של אבנרי על פארוק קדומי, שאותו האשים אבנרי בחבלה במאמציהשלום. "הוא מנצח!" במידה מסויימת, היתה גם ההחלטה שלא להניח לסרטאוי לנאום במליאה בבחינת מחמאה בשבילו. כי ערפאת עטף את הגלולה המרה בציפוי מתוק. הוא החליט החלטה שלא היה לה תקדים בכל המושבים הקודמים של המועצה הלאומית: שרק אדם אחד ויחיד ידבר בשם פת"ח, בתנועה החשובה ביותר באש"ף, הוא אבראיאד. ובנאומו הילל ושיבח אבראיאד (שמו האמיתי: צאלח ח'לף) את המנעים עם כוחות-השלום הישראליים. מאחורי הקלעים התפלאו כמה מראשי

רשמית כי ההתפטרות נדחתה. סרטאוי נשאר בתפקידו, בכוח מחזק. המציאות השתקפה גם בשאר ההחלטות. תוכנית-ירגון נדחתה, אך מבלי לסגור עליה את הדלת. המועצה הכריזה שהיא מוכנה להתדיין עליה עם האמריקאים, כפי שרצה ערפאת. הדבר נעשה תוך ציון המרכיבים החסרים בה: זכות הפלסטינים להגדרה עצמית ולמדינה משלהם, והכרה באש"ף כנציג העם הפלסטיני. נוסח ההחלטה משאיר פתח פתוח לרווחה להידברות עם האמריקאים, תוך רמז ברור שזוהי המגמה. החלטה חשובה יותר היא זו שהכריזה כי החלטות ועידת-פאס מקובלות על אש"ף, כתוכנית-מינימום. בחיים הפוליטיים, המילים, תוכנית מינימום" באות

עם מינויו של משה ארנס - הנז של

הלביא - משחלמת תעשיית הנשק

הישראלית על מערכת הביטחון

בכנסת עם בנין בעמדת זינוק

כליל על-ידי אריאל שרון ודו"ח ועדת החקירה. אך למינויו של משה ארנס כשר-הביטחון של מדינת ישראל - המישרה הי שנייה בחשיבותה רק לזו של ראש-הממשלה, ולפעמים חשובה יותר - יש גם משמעות רבה לטווח הקצר יותר. ארנס, שאותות המיבטא האמריקאי עדיין ניכרים בעברית שלו, הוא הנציג הי מובהק של תעשיית הנשק הישראלית - ולא הרבה פחות מזה האמריקאית - בי עמדת כוח חשובה ביותר לתעשיות האלה.

גבר רק השפתיים ובעל השיער הר מאפיר שישב במרכז השולחן הארוך באולם סיעת הליכוד בכנסת האוין, משוער ש ע צת. לדברי הברכה הנלהבים של יו"ר הסיעה, הח"כ הצעיר רוני מילוא, מסביב ישבו הח"כים והשרים של הליכוד, לסיעותיו השונות. הם שמו מיץ וקפה וזללו עוגות וכריכים שהובאו ממיזנון הי כנסת. המסיבה הקטנה נערכה לקראת צאתו של השגריר משה ("מישה") ארנס ללושינגטון, כמה חודשים אחרי הבחירות לכנסת העשירית.

ארנס ידע היטב מדוע מילוא מאושר לכיכך. בעוד כמה חודשים - במאי 1982 - עמדה להיערך ועידת תנועת החרות, שלדעת רבים היה אמור להיבחר בה

הוא התנגד להחלמת בן-גוריון ואשכול

לענב את פיתוח הפצצה הגרעינית -

והוא מצדד בייצור מטוס ישראלי

המסוגל לשאת את הפצצה

יודע על מה

הוא מדבר

רמזים לכיוון המיוחד במחשבה האסטרטגית של ארנס אינם מעטים, אך רק לעתים רחוקות ניתן לדברים האלה ביטוי ברור ותודי-משמעי. אחד הביטויים האלה נמצא בכתיבה שנכתבה עליו השבוע, ואשר בדרך-כלל הסתירה יותר מאשר גילתה על דמותו האמיתית של שר-הביטחון החדש.

יורשו של מנחם בגין בהנהגת תנועת החרות. ארנס היה אחד המועמדים לירור שו, ומתחרה חשוב ובעל-השפעה לפטרונו של רוני מילוא, שרהחוק יצחק שמיר. את שילוחו של ארנס אל המישרה החשיר בה בושינגטון אפשר היה לתאר כמהלך טקטי מבריק של הצמד שמיר-מילוא. חלפה קצת יותר משנה - והגלגל התי הפך. ארנס חזר, מוקדם בהרבה מכפי שסברו שמיר ומילוא. מילחמת הלבנון, שהביאה לדחייתה של ועידת תנועת הי חרות, הביאה הביתה את השגריר מור-שינגטון, והציבה אותו בעמדת זינוק מצוריינת, טובה בהרבה מזו של שריהחוק, שסיכוייו לרשת את בגין נמסו כמעט

סרטאוי (שני מימין) עם ערפאת, למה לדבר כשאתה מנצח?

לצורכי מיקוח, ואין להן חשיבות עקרונית. חשובה העובדה כי בפעם הראשונה הכירה המועצה הלאומית הפלסטינית בצורה ברורה וחיובית בתוכנית שעיקרה הוא ההכרה בזכותן של כל המדינות במיזרח התיכון" להתקיים בעצמאות ובביטחון. מכאן רק צעד קטן אחד להכרה מפורשת בישראל. העובדה המכרעת היא כי יאסר ערפאת הוא עתה המנהיג הבלתי-מעורר של העם הפלסטיני. אנשי-הסירוב יכלו לנאום כי אות נפשם, אך גם להם לא גותרה ברירה אלא להכיר בעובדה זו.

אש"ף על עקשנותו של סרטאוי: "הרי הוא מנצח לאורך כל החזית!" הם אמרו, "אך מדוע הוא צריך לדבר?" סרטאוי לא הסתפק בכך. לדעתו, הגיעה השעה להסביר בסומבי ובהרחבה את מהות המנעים האלה, ואת הגישה הי מדינית העומדת מאחוריהם. ואילו ערפאת, שידע כי כבר מוכנס לו רוב גדול בהציבעה ביקש למנוע את חידוד הוויכוח. אך אם קיווה מישהו שאפשר יהיה להשתיק את סרטאוי, הוא טעה. קרה ההיפוך: על-ידי התפטרותו הפך סרטאוי את מאבקו לנושא מרכזי בכלי-התיקשורת